

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/91/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1723202562
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Posluchová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:1723202562.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Posluchovej a členov senátu JUDr. Romana Huszára a JUDr. Magdalény Florekovej v právnej veci žalobkyne : L.. O. G.Š., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. X, A., zastúpená JUDr. Zuzanou Flakovou, advokátkou, Mesačná 9, Bratislava, IČO: 42 179 564, proti žalovaným: 1./ L.. O. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom Z. XXXX/XX, A., 2./ Karpatský ateliér, s.r.o., Moyzesova 12, Pezinok, IČO: 35 867 779, 3./ L.. L. O., nar. XX.XX.XXXX, G. XX, O., všetci zastúpení IK Advisory s.r.o., Jakubovo nám. 19, Bratislava, IČO: 47 380 331, o zaplatenie 5.000,- € s príslušenstvom, na odvolanie žalobkyne a žalovaného 1./ proti rozsudku Okresného súdu Pezinok sp. zn. 47C/33/2023-150 zo dňa 7. júna 2024, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach (výrok I., III. V., VI., VII.) potvrdzuje. Žalobkyňa má voči žalovanému 1./ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. Žalovaný 2./3./ nemajú voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol tak, že : I. Žalovaný 1./ je povinný zaplatiť žalobkyňu sumu 5.000,- € spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 5.000,- € od 28.09.2023 do zaplatenia, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. II. Súd konanie v časti úroku z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 5.000,00 € od 16.09.2023 do 27.09.2023 zastavuje. III. Súd žalobkyňu priznáva voči žalovanému 1./ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. IV. Súd konanie voči žalovanému 2./ zastavuje. V. Súd žalovanému 2./ priznáva voči žalobkyňu nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. VI. Súd žalobu voči žalovanému 3./ zamietá. VII. Súd žalovanému 3./ priznáva voči žalobkyňu nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

1.1. Po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil (výrok I., III.) ustanoveniami § 39, § 50a ods. 1, 2, § 51, § 451 ods. 1,2, § 456, § 457, § 458, § 544, § 580 Občianskeho zákonníka, ustanovením § 5 zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, článkom I. bodu 1.3, čl. II. bodu 2.1, čl. II. bodu 2.2, čl. II. bodu 2.4. Žalovaný 1./ ako výlučný vlastník Nehnuteľností a žalobkyňa ako záujemkyňa o kúpu predmetných Nehnuteľností uzavreli dňa 29.06.2023 Dohodu o rezervácii, v ktorej sa v čl. I. bod 1.3 Dohody o rezervácii dohodli na zarezervovaní Nehnuteľností v prospech žalobkyne za podmienok dohodnutých v predmetnej Dohode o rezervácii a v čl. II. bod 2.2 Dohody o rezervácii sa zmluvné strany zaviazali najneskôr do 45 dní od uzavretia tejto Dohody o rezervácii uzavrieť písomnú kúpnu zmluvu o prevode vlastníctva Nehnuteľností, a to za kúpnu cenu definovanú v čl. I., bod 1.4 Dohody o rezervácii s tým, že kúpna cena bude uhradená z hypotekárneho úveru a z vlastných prostriedkov žalobkyne s lehotou splatnosti kúpnej ceny do 60 dní od uzavretia kúpnej zmluvy. Na základe uvedeného je podľa názoru súdu zohľadňujúc v Dohode o rezervácii prejavenu vôľu zmluvných strán potrebné vyvodit', že v prípade Dohody o rezervácii išlo o zmiešanú zmluvu, ktorá v sebe jednak zahŕňala nepomenovanú zmluvu, na základe ktorej sa žalovaný 1./ zaviazal rezervovať Nehnuteľnosti v prospech žalobkyne (čl. I. bod 1.3 Dohody o rezervácii) a

na strane druhej zmluvu o budúcej zmluve, na základe ktorej sa zmluvné strany zaviazali, že do 45 dní uzavru písomnú zmluvu o prevode vlastníctva Nehnuteľností (čl. II. bod 2.2 Dohody). Dohodu o rezervácii je potrebné v časti obsahujúcej rezervačnú zmluvu považovať za platnú, nakoľko sa ňou zmluvné strany zaviazali na plnenie, ktoré bolo možné, a toto plnenie neodporovalo svojím obsahom alebo účelom zákonu a ani sa nepriečilo dobrým mravom. V časti, v ktorej sa zmluvné strany zaviazali uzavrieť do 45 dní písomnú zmluvu o prevode vlastníctva bytu, je potrebné, podľa jej obsahu ako aj s ohľadom na stranami prejavenu vôľu, považovať Dohodu o rezervácii za zmluvu o budúcej zmluve podľa ust. § 50a Občianskeho zákonníka, nakoľko je v nej priamo vyjadrený záväzok zmluvných strán, t. j. žalobkyne ako záujemkyne alebo kupujúcej a žalovaného 1./ ako vlastníka Nehnuteľností a Predávajúceho uzavrieť do 45 dní zmluvu o prevode vlastníctva Nehnuteľností. V tejto časti je podľa názoru súdu Dohoda o rezervácii neplatným právnym úkonom, pričom sa jedná o neplatnosť absolútnu. Z ust. § 50a ods. 1 Občianskeho zákonníka je možné vyvodiť predpoklady platného uzavretia zmluvy o budúcej zmluve, ktorými sú: a) písomná forma, b) záväzok zmluvných strán dojednať budúcu konečnú zmluvu, c) dojednanie doby, do ktorej bude uzavretá budúca zmluva, d) dojednanie všetkých podstatných náležitostí budúcej zmluvy. Preskúmaním Dohody o rezervácii súd prvej inštancie zistil, že táto bola uzavretá v písomnej forme, obsahuje záväzok zmluvných strán dojednať zmluvu o prevode vlastníctva bytu, a to do 45 dní odo dňa podpísania Dohody o rezervácii, obsahuje výšku kúpnej ceny, spôsob jej úhrady ako aj lehotu jej splatnosti. Dohoda o rezervácii však neobsahuje všetky podstatné náležitosti zmluvy o prevode vlastníctva bytu. Zmluva o budúcej zmluve sa vždy viaže na konkrétnu zmluvu, ktorá sa má v budúcnosti uzavrieť, a preto v nej musia byť dojednané všetky podstatné náležitosti v budúcnosti uzatváraanej zmluvy. Súd mal v danom prípade za preukázané, že medzi žalobkyňou a žalovaným 1./ malo dôjsť k uzavretiu zmluvy, predmetom ktorej bol prevod vlastníckeho práva k Nehnuteľnostiam, ktorými je byt, a preto bolo potrebné, aby sa už do zmluvy o budúcej zmluve premietli náležitosti vyžadované ust. § 5 ods. 1 Zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov. Z predloženej Dohody o rezervácii pritom vyplýva, že táto obsahuje identifikáciu bytu uvedením čísla bytu, poschodia, čísla vchodu, adresy bytového domu, súpisného čísla bytového domu, vymedzenia pozemku, na ktorom je bytový dom postavený (uvedením registra, parc. čísla), vymedzenia čísla listu vlastníctva, rozsahu spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach, spoločných zariadeniach domu a príslušenstve bytového domu, rozsahu spoluvlastníckeho podielu na pozemku zastavanom bytovým domom s uvedením čísla LV, registra, parc. čísla, výmery, druhu pozemku a rozsahu spoluvlastníckeho podielu na pozemkoch príľahlých k bytovému domu s uvedením registra, čísla LV, parc. čísel, výmer a druhu pozemkov a identifikáciu nebytového priestoru s uvedením jeho čísla, poschodia, čísla vchodu a rozsahu spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach spoločných zariadeniach a na príslušenstve bytového domu, na zastavanom pozemku a príľahlých pozemkoch. V Dohode o rezervácii však už nie je uvedený popis bytu a jeho príslušenstva, určenie rozsahu podlahovej plochy a vybavenia bytu, určenie a popis spoločných častí domu, spoločných zariadení domu, príslušenstva a prípadné určenie, ktoré spoločné časti domu, spoločné zariadenia domu, časti príslušenstva užívajú len niektorí vlastníci bytov a niektorí vlastníci nebytových priestorov a absentuje tiež vyhlásenie vlastníka bytu alebo nebytového priestoru v dome o prístupí k zmluve o spoločenstve vlastníkov alebo k zmluve o výkone správy. Súd na tomto mieste považoval za potrebné uviesť, že sa nestotožnil s právnym názorom právneho zástupcu žalovaných uvedeným na pojednávaní dňa 07.06.2024, podľa ktorého sa zmluvné strany dohodli na všetkých náležitostiach zmluvy o prevode vlastníctva Nehnuteľností, na ktorých bolo možné sa dohodnúť a že Dohoda o rezervácii iné náležitosti nemusela obsahovať, nakoľko tieto sú technického charakteru a zmluvné strany nemali možnosť ich svojou vôľou ovplyvniť. Súd vychádzajúc aj z rozhodovacej praxe NS SR dospel k záveru, že obsah zmluvy o uzatvorení budúcej zmluvy musí zodpovedať požiadavkám a nárokom vyplývajúcim z právnej úpravy zmluvy, ktorá má byť na jej základe uzatvorená (porovnaj rozsudok NS SR sp. zn. 6Obdo 37/2008), a preto pri určovaní podstatných náležitostí zmluvy o prevode vlastníctva bytu nepovažoval za rozhodujúce, či zmluvné strany mali možnosť niektoré náležitosti budúcej zmluvy ovplyvniť svojou vôľou. Dohoda o budúcej kúpnej zmluve musí mať všetky obsahové i formálne náležitosti, ktoré má mať kúpna zmluva a pokiaľ v nej absentujú podstatné náležitosti budúcej zmluvy, v danom prípade zmluvy o prevode vlastníctva bytu, má to odraz v absolútnej neplatnosti zmluvy o budúcej zmluve. Vzhľadom na uvedené, nakoľko Dohoda o rezervácii neobsahuje všetky zákonom vyžadované podstatné náležitosti zmluvy o prevode vlastníctva bytu je potrebné ju považovať za absolútne neplatný právny úkon. Absolútne neplatný právny úkon je pritom neplatný od začiatku (ex tunc), neplatnosť tohto právneho úkonu pôsobí voči každému a takýto neplatný úkon nevyvoláva žiadne právne účinky, ktoré sa týmto úkonom sledovali. Každý je povinný na absolútnu neplatnosť právneho úkonu prihliadať aj vtedy, ak by nebola namietaná. Na základe uvedeného súd považoval argumentáciu žalovaného, že žalovaná neuviedla konkrétne dôvody a okolnosti, na základe ktorých by

mala byť Dohoda o rezervácii v časti obsahujúcej zmluvu o budúcej zmluve neplatná za relevantné, nakoľko na absolútnu neplatnosť Dohody o rezervácii v tejto časti je súd povinný prihliadať z úradnej povinnosti. Navyše z podaní žalobkyne bolo možné podľa názoru vyvodiť argumentáciu, že zmluva o budúcej zmluve je neplatná pre absenciu podstatných náležitostí budúcej zmluvy o prevode vlastníctva bytu.

1.2. Prvoinštančný súd mal ďalej z potvrdenia o UniCredit Bank o transakcii preukázané a uvedené skutočnosti nebola ani medzi stranami sporu sporná, že žalobkyňa v súlade s ust. čl. II bodom 2.1 Dohody o rezervácii poukázala sumu 5.000- € ako preddavok na kúpnu cenu Nehnuteľností, a to na bankový účet špecifikovaný v Dohode o rezervácii, ktorý patril žalovanému 3./ ako splnomocnenému zástupcovi žalovaného 1./ Suma 5.000,- € mala byť pritom podľa Dohody o rezervácii buď započítaná na prvú splátku kúpnej ceny Nehnuteľností v prípade uzavretia zmluvy o prevode vlastníctva Nehnuteľností (čl. II. bod 2.3 Dohody o rezervácii) alebo mala byť započítaná žalovaným 1./ ako predávajúcim proti zmluvnej pokute, na ktorú mu mal vzniknúť nárok v prípade, ak žalobkyňa ako záujemkyňa poruší svoju povinnosť uzavrieť do dohodnutej doby zmluvu o prevode vlastníctva bytu (čl. II. bod 2.4 Dohody o rezervácii), alebo mala byť žalobkyňi vrátená, ak by žalovaný 1./ porušil svoju povinnosť uzavrieť do dohodnutej doby so žalobkyňou zmluvu o prevode vlastníctva Nehnuteľností (čl. II bod 2.5 Dohody o rezervácii). Vzhľadom na to, že žalobkyňa podľa žalovaného 1./ zo subjektívnych dôvodov na jej strane nepristúpila k uzavretiu zmluvy o prevode vlastníctva Nehnuteľností, mal žalovaný 1./ za to, že mu vznikol nárok na uhradenie zmluvnej pokuty od žalobkyne, pričom postupujúc v súlade s čl. II. bodom 2.4 Dohody o rezervácii započítal žalobkyňou uhradený preddavok na kúpnu cenu proti zmluvnej pokute. Okolnosť, či žalovanému 1./ vznikol voči žalobkyňi nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty, bola medzi stranami sporu sporná. Existencia záväzku uhradiť zmluvnú pokutu je ako zaisťovací prostriedok závislá na existencii hlavného záväzku, ktorý má zabezpečiť. Podmienkou platnosti dojednania o zmluvnej pokute je existencia hlavného záväzku, ktorý má zmluvná pokuta zabezpečiť. Ak má byť záväzok na zaplatenie zmluvnej pokuty dohodnutý platne, musí platne vzniknúť aj zmluvnou pokutou zabezpečený záväzok. Ak totiž nevznikla povinnosť plniť, nemôže byť táto povinnosť ani porušená a z toho dôvodu nemôže vzniknúť ani nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty. Vedľajšie akcesorické záväzkové vzťahy totiž sledujú osud hlavného záväzkového vzťahu a dôsledkom ich akcesorickej povahy je aj tá skutočnosť, že trvajú len za predpokladu platnosti hlavného záväzkového vzťahu. Aplikujúc uvedené na okolnosti prejednávaneho sporu, súd dospel k záveru, že zmluvnou pokutou nebolo možné zabezpečiť absolútne neplatný zmluvný záväzok, t. j. budúce uzavretie zmluvy o prevode vlastníctva Nehnuteľností, ktorý mal stranám vzniknúť na základe Dohody o rezervácii, ktorú je v čl. II. bode 2.2 potrebné posúdiť ako zmluvu o budúcej zmluve, ktorá zmluva je podľa názoru súdu absolútne neplatným právny úkon z dôvodov popísaných vyššie (bod 27. tohto rozsudku). Na základe uvedeného je teda Dohoda o rezervácii aj v časti obsahujúcej dojednanie o zmluvnej pokute obsiahnuté v čl. II bode 2.4 Dohody o rezervácii neplatná a z toho dôvodu žalovaný 1./ nebol oprávnený ponechať si sumu vo výške 5.000,-€ titulom plnenia zmluvnej pokuty, resp. nebol oprávnený započítať pohľadávku žalobkyne na vrátenie zaplateného preddavku na kúpnu cenu oproti jeho pohľadávke na zmluvnú pokutu.

1.3. Žalobkyňa si v predmetnom spore uplatňovala nárok voči žalovaným titulom bezdôvodného obohatenia podľa ust. § 451 Občianskeho zákonníka. Ustanovenie § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka ako aj ustanovenie § 454 Občianskeho zákonníka definujú, čo je potrebné považovať za bezdôvodné obohatenie, pričom za bezdôvodné obohatenie sa považuje majetkový prospech získaný bez právneho dôvodu, z neplatného právneho úkonu, z právneho dôvodu, ktorý odpadol, z nepoctivých zdrojov alebo tým, že sa za niekoho plnilo hoci mal podľa práva plniť sám. Ako vyplýva z uvedeného za bezdôvodné obohatenie sa považuje aj plnenie z neplatného právneho úkonu, kedy sa jedná o stav, že došlo k plneniu na základe zmluvy, ktorá sa ukázala ako neplatná. Dôsledkom neplatnej zmluvy je potom povinnosť zmluvných strán vrátiť si navzájom to, čo plnením z neplatnej zmluvy nadobudli. V danom konkrétnom prípade mal súd preukázané, že žalobkyňa poskytla žalovanému 1./ na základe absolútne neplatnej zmluvy preddavok na kúpnu cenu Nehnuteľností. Zmluva o budúcej zmluve sa neskôr pre absenciu podstatných náležitostí budúcej zmluvy o prevode vlastníctva bytu ukázala ako absolútne neplatná, z ktorého dôvodu je absolútne neplatné aj dojednanie o zmluvnej pokute, a preto je žalovaný 1./ povinný vydať žalobkyňi to, čo od nej na základe neplatnej zmluvy získal, a to sumu vo výške 5.000,- €, na zaplatenie ktorej ho súd prvej inštancie vo výroku I. tohto rozsudku zaviazal. Vzhľadom na to, že bezdôvodné obohatenie vzniklo v dôsledku neplatného právneho úkonu súd sa zaoberal aj otázkou, či nevzniklo bezdôvodné obohatenie aj na strane žalobkyne na úkor žalovaného 1./ V konaní nebolo preukázané, žeby na strane žalobkyne vzniklo plnením z neplatnej zmluvy o budúcej zmluve k získaniu

nejakého majetkového prospechu a z toho dôvodu nemal dôvod žalobkyňa na vydanie bezdôvodného obohatenia vo vzťahu k žalovanému 1./ zaviazať.

1.4. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že je v rámci každého konania povinný skúmať vecnú legitimitáciu sporových strán, a to vždy aj bez návrhu. Žalobkyňa bola v predmetnom spore aktívne vecne legitimovaná na podanie žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenie, nakoľko jej majetok sa v dôsledku bezdôvodného obohatenia zmenšil. Pasívne vecne legitimovaným subjektom v danom spore bol žalovaný 1./, v prospech ktorého, ako vyplynulo z dokazovania (najmä z čl. II. bod 2.1 Dohody o rezervácii), bol preddavok na kúpnu cenu Nehnuteľností žalobkyňou poukázaný. Z článku II. bodu 2.1 Dohody o rezervácii vyplýva, že žalobkyňa poukázala finančné prostriedky na účet žalovaného 3./, ktorému žalovaný 1./ udelil plnomocenstvo, v ktorom ho okrem iného splnomocnil na to, aby prijímal hotovostné a bezhotovostné plnenia v zmysle zmlúv uzavretých žalovaným 1./ Bankový účet žalovaného 3./ tak podľa názoru súdu je potrebné považovať len za platobné miesto určené žalovaným 1./ Tým, že žalobkyňa poukázala preddavok na kúpnu cenu Nehnuteľností na dohodou určené platobné miesto - účet v banke patriaci žalovanému 3./, s úmyslom zložiť preddavok na budúci prevod vlastníctva Nehnuteľností, sa plnilo vlastníkovi týchto Nehnuteľností, t. j. žalovanému 1./ a nie majiteľovi bankového účtu, t. j. žalovanému 3./ Z uvedeného dôvodu je potom žalovaný 1./ povinný zložený preddavok na kúpnu cenu Nehnuteľností žalobkyňi vrátiť, a nie žalovaný 3./, nakoľko bezdôvodné obohatenie vzniklo u žalovaného 1./ Z uvedeného dôvodu súd zviazal na úhradu sumy vo výške 5.000,-€ žalobkyňi žalovaného 1./ a voči žalovanému 3./ žalobu žalobkyne vo výroku VI. tohto rozsudku zamietol, keďže žalovaný 3./ nebol pasívne legitimovaným subjektom v predmetnom spore.

1.5. Rozhodnutie v časti úrokov z omeškania súd prvej inštancie odôvodnil ustanoveniami § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z.. Keďže žalovaný nesplnil svoj peňažný záväzok voči žalobkyňi riadne a včas, z ktorého dôvodu sa dostal do omeškania s plnením peňažného dlhu, vznikol žalobkyňi aj nárok na zaplatenie zákonného úroku z omeškania vo výške 9,25 % ročne z dlžnej sumy 5.000,- € odo dňa 28.09.2023 do zaplatenia. Za prvý deň omeškania pritom súd považoval deň nasledujúci po dni, kedy sa list žalobkyne označený ako „Informácia k oznámeniu o započítaní pohľadávok“ dostal do sféry vplyvu žalovaného 1./, keď mal súd z informácie o doručovaní zásielky F. XXXXXXXXXXSK preukázané, že poštová zásielka obsahujúca list žalobkyne adresovaný žalovanému 1./ bol dňa 27.09.2023 uložený na pošte.

1.6. O zastavení konania (výrok II. , IV.) súd prvej inštancie rozhodol v zmysle § 145 ods. 2 , § 146 ods. 1 C.s.p., keď žalovaným 2./ uvádzané dôvody, pre ktoré so späťvzatím žaloby voči nemu nesúhlasil, súd nevyhodnotil ako vážne, súd konanie voči nemu vo výroku IV. tohto rozsudku zastavil.

1.7. Rozhodnutie v časti náhrady trov konania prvoinštančný súd odôvodnil ustanoveniami § 255 ods. 1, § 256 ods. C.s.p., a priznal výrokom III. tohto rozsudku úspešnej žalobkyňi voči žalovanému 1./ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Čiastočné zastavenie konania týkajúce sa uplatneného úroku z omeškania súd vyhodnotil ako nemajúce vplyv na výsledok sporu, nakoľko žalobkyňa vzala svoju žalobu v časti uplatneného úroku z omeškania späť, v dôsledku čoho súd konanie v tejto časti zastavil, len v úplne nepatrnnej časti, a preto aj s odkazom na čl. 4 C.s.p., mal súd za to, že bola v konaní plne úspešná, a preto jej priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému 1./ v rozsahu 100%.

1.7.1. Súd priznal výrokom V. tohto rozsudku žalovanému 2./ voči žalobkyňi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, nakoľko dospel k záveru, že žalobkyňa zavinila zastavenie konania voči nemu, keď svoju žalobu voči nemu vzala v priebehu konania späť dôvodiac, že až v priebehu konania sa dozvedela, že žalovaný 2./ nie je majiteľom účtu, na ktorý preddavok na kúpnu cenu Nehnuteľností poukazovala. Z listinných dôkazov predložených žalobkyňou k žalobe však bolo možné už v čase podania žaloby vyvodiť, že bankový účet patril žalovanému 3./, ktorá okolnosť vyplýva jednak z čl. II. bodu 2.1 Dohody o rezervácii ako aj z dohody o plnomocenstve zo dňa 29.06.2023.

1.7.2. Súd priznal výrokom VII. tohto rozsudku žalovanému 3./ voči žalobkyňi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, nakoľko žalovaný 3./ mal vo veci plný úspech, keď súd žalobu voči nemu zamietol.

2. Proti tomuto rozsudku podali v zákonom stanovenej lehote odvolania žalobkyňa aj žalovaný 1./

3. Žalobkyňa podala odvolanie voči výrokom V., VI. a VII. Z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f), h) C.s.p., a žiadala aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti tak, že: Žalovaný 1./ a žalovaný 3./ sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyni sumu 5.000,- € spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 5.000,- € od 28.09.2023 do zaplatenia, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Žalovaný 2./ nemá nárok na náhradu trov konania. Súd žalobkyni priznáva voči žalovanému 3./ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3.1. K výroku V. uviedla, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov v konaní ohľadne určenia majiteľa účtu, na ktorý bola zaplatená suma 5.000,- € žalobkyňou (ďalej len „účet“), ktorá mala predstavovať rezervačnú zálohu za byt, dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam v tom smere, že majiteľ predmetného bankového účtu už bol jednoznačne zrejмый a určený v samotnej dohode. Žalobkyňa pri podaní žaloby označila o.i. za žalovaného 2./ obchodnú spoločnosť Karpatský ateliér, s.r.o., v mene ktorej konal a vystupoval p. L.. L. O., ktorý je jej konateľom. Pri prezentácii a príprave predaja bytu vystupoval pod hlavičkou predmetnej spoločnosti ako výlučného a exkluzívneho predajcu - realitnej kancelárie predmetného bytu. Ako dôkaz bol súdu prvej inštancie preložený inzerát predmetnej obchodnej spoločnosti, na základe ktorého žalobkyňa našla uvedený byt v inzercii a oslovila zástupcu tejto realitnej spoločnosti p. L.. L. O.. Nakoľko v konaní bolo nesporne preukázané a pred súdom vyhlásené žalovanými, že účet na ktorý sa plnilo, patrí výlučne fyzickej osobe L.. L. O., t.j. žalovanému 3./ a nie obchodnej spoločnosti, t.j. žalovanému 2./, netrvala v ďalšom žalobkyňa na vykonaní dôkazu dopytom na majiteľa účtu do banky a zobrala svoju žalobu v časti voči žalovanému 2./ späť. Predtým jej nebolo zrejmé komu presne patrí bankový účet uvedený v rezervačnej zmluve, na ktorý poukázala sumu 5.000,- € (či fyzickej osobe L.. O. alebo L.. O. konateľovi obchodnej spoločnosti), preto za pasívne legitimovaného v tomto konaní označila obchodnú spoločnosť, v mene ktorej s ňou konal konateľ L.. O., ako aj samotnú fyzickú osobu L.. L. O.. Až v priebehu konania a z vykonaného dokazovania vyplynulo, že predmetný bankový účet patrí fyzickej osobe L.. L. O., nakoľko pred podaním žaloby nemala možnosť žalobkyňa zistiť uvedenú skutočnosť sama dopytom do Tatra banky, a.s., nakoľko pán L.. L. O. stále pred ňou vystupoval ako zástupca spoločnosti Karpatský ateliér, s.r.o., ktorá bola výhradným predajcom predmetného bytu. Z týchto dôvodov nesúhlasila s odôvodnením rozhodnutia (bod 42. odôvodnenia), že výlučne zavinila zastavenie konania voči žalovanému 2./, pretože už pred podaním žaloby z listinných dôkazov predložených v konaní možno vyvodiť, že bankový účet patril žalovanému 3./ Zároveň poukázala aj na tú skutočnosť, že žalovaný 2./ má v konaní rovnakého právneho zástupcu ako žalovaný 1./ a 3./, ktorý vykonáva rovnaké úkony právnej služby pre všetky tri subjekty žalovaných. V zmysle ust. § 256 ods. 1 C.s.p. a contrario preto žiadala, aby súd náhradu trov konania žalovanému 2./ nepriznal.

3.2. Výrok VI. rozsudku napadla z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia súdom prvej inštancie. Uviedla, že považuje za správny právny záver súdu o aplikácii ustanovení o absolútnej neplatnosti právneho úkonu - rezervačnej dohody a následnej povinnosti vydať bezdôvodné obohatenie z neplatného právneho úkonu. Vytkla však súdu prvej inštancie právne posúdenie, na základe ktorého ustálil, že pri absolútne neplatnom právnom úkone, pri ktorom sa zmluva zrušuje ex tunc, prihliadal na platnosť právneho úkonu v otázke zmluvných strán, ktoré uzavreli neplatný právny úkon. Mal, zato, že pokiaľ súd vyhlási zmluvu za absolútne neplatnú, je potrebné hľadiť na zmluvu ako keby nebola uzavretá. Preto je nutné žiadať vydanie majetkového prospechu od tej osoby, ktorá sa skutočne obohatila na úkor druhého a nemožno prihliadať na ustanovenia zmluvy (kto bol zmluvnou stranou, aké bolo platobné miesto, a pod.), ktorú sám súd vyhlásil za absolútne neplatnú. Taktiež nebolo potrebné v konaní riešiť eventuálnu neplatnosť ostatných resp. iných ustanovení zmluvy (napr. o zmluvnej pokute), keď súd prvej inštancie vyhlásil rezervačnú dohodu ako celok za neplatnú. Neobstojí právny záver súdu prvej inštancie obsiahnutý v bode 31. odôvodnenia rozsudku o pasívnej legitimácii len žalovaného 1./ a nie aj žalovaného 3./ V tomto ohľade považujeme právne posúdenie vecí súdom prvej inštancie za nepresvedčivé, keď na jednej strane vyhlási zmluvu za absolútne neplatnú v celosti a na druhej strane sa pridrižiava pri posúdení toho, kto má vydať bezdôvodné obohatenie zmluvných strán uvedených v tejto absolútne neplatnej zmluve. Nakoľko v konaní uvádzala, že jej nie je zrejmé, či zaplatená suma 5.000,- € skutočne skončila u žalovaného 1./ alebo žalovaného 3./, žiadala súd, aby rozsudkom zaviazal oboch žalovaných 1./ aj 3./ spoločne a nerozdielne na zaplatenie predmetnej sumy. V tomto ohľade považoval vzhľadom na hospodárnosť konania (aby sa nemuselo v rámci konania dokazovať, u koho naozaj zaplatená suma v skutočnosti skončila) za najsprávnejšie žalovať žalovaného 1./ aj 3./, pričom ak jeden z nich by uvedenú sumu 5.000,- € vrátil žalobkyni ako bezdôvodné obohatenie, má tento možnosť si uvedené regresne vysporiadať s druhým žalovaným, ktorý neplnil, vzhľadom na prípadné ich vzájomné dohody o zastupovaní resp. poskytovaní realitného alebo iného servisu, ktoré vôbec nemusia byť predmetom tohto konania, nakoľko s ním ani priamo nesúvisia. Z toho potom jednoznačne vyplýva,

že má v zmysle ust. § 255 ods. 1 C.s.p. nárok na náhradu trov konania aj voči žalovanému 3./, čo je dôvodom, prečo napádame odvolaním aj výrok VII. rozsudku súdu prvej inštancie.

4. Žalovaný 1./ svojim odvolaním napadol výrok I., III. rozsudku z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f), h) C.s.p. a žiadal aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti zmenil, žalobu voči nemu zamietol a priznal mu náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

4.1. Uviedol, že žalobkyňa sa domáhala vydania bezdôvodného obohatenia, t. j. plnenia, ktoré mala poskytnúť žalovanému 1./ alebo žalovanému 3./, podľa jej názoru, bez právneho dôvodu. Žalovaný 1./ poukázal na odôvodnenie napadnutého rozsudku v odsekoch 9., 27., 29 a 30. a mal zato, že ak sa prijmú závery súdu o absolútnej neplatnosti podstatnej časti Dohody, vrátane záväzku žalobkyne uzavrieť budúcu kúpnu zmluvu k nehnuteľnostiam špecifikovaným v Dohode, ďalej záväzku poukázať žalovanému 1./ preddavok na kúpnu cenu a tiež akcesorického záväzku o zmluvnej pokute, je zrejmé, že súd prvej inštancie nerozhodol správne vo vzťahu k nemu ako povinnému subjektu voči žalobkyni. V konaní mal súd na jednej strane preukázané, že medzi ním a žalobkyňou nedošlo k platnému uzatvoreniu zmluvy o budúcej kúpnej zmluve, ako aj skutočnosť, že žalobkyňa zaslala bez právneho dôvodu celú čiastku 5.000,- € na bankový účet, a teda do výlučnej dispozície žalovaného 3./ . Súd teda nemal zaviazat' jeho povinnosťou, nakoľko v konaní bolo preukázané, že on neprijal na základe žiadneho zmluvného záväzku, ani z titulu bezdôvodného obohatenia od žalobkyne žiadne plnenie. Z dokazovania je zrejmé, že on sa na úkor žalobkyne žiadnym spôsobom bezdôvodne neobohatil. Prvoinštančný súd teda na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď urobil záver o bezdôvodnom obohatení žalovaného 1./ na úkor žalobkyne, hoci nič také z vykonaného dokazovania nevyplývalo. Namietal, že nebol vo vzťahu k žalobkyni pasívne vecne legitimovaný, lebo žalobkyňa v jeho prospech nebola nikdy povinná plniť a ani neplnila, čo bolo v konaní preukázané. Zmenšenie majetku žalobkyne na jednej strane, konštatované súdom v bode 31. rozsudku, sa žiadnym spôsobom neprejavila na strane žalovaného 1./, jeho majetok sa žiadnym spôsobom na úkor žalobkyne nezväčšil. Jeho pasívnu legitímáciu nemožno odvodiť od zmluvy neplatnej od počiatku a voči všetkým, ako ju nesprávne odvodil súd prvej inštancie. Bankový účet žalovaného 3./ nemohol byť považovaný za súdom bližšie neupresnené „platobné miesto“, nakoľko takéto určenie by malo pôvod výlučne v absolútne neplatnej časti Dohody. Absolútne neplatná zmluva, resp. jej časť, nemôže byť titulom vzniku záväzku, nakoľko platné záväzky nevznikajú z absolútne neplatných právnych úkonov, a to ani ohľadom určenia „platobného miesta“ alebo splnomocnenia na prijímanie platieb. Nakoľko záver súdu vo výroku I. je nesprávny, nesprávne a nezákonné je aj uloženie povinnosti uhradiť žalobkyni úrok z omeškania zo sumy 5.000,- €, keďže k neexistujúcej pohľadávke (t. j. jej istine) nemohlo nikdy vzniknúť príslušenstvo pohľadávky - úroky z omeškania. Dôsledkom vyššie popísaných pochybení súdu je aj následná nesprávnosť a nezákonnosť výroku č. III. rozsudku, ktorá pramení z jeho procesnej subsidiarity voči nesprávnemu a nezákonnému výroku č. I..

5. Žalobkyňa nevyužila svoje právo a k odvolaniu žalovaného 1./ sa písomne nevyjadrila a rovnako sa nevyjadrili žalovaní 1./,2./,3./ k odvolaniu žalobkyne.

6. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací preskúmal a prejednal vec v zmysle § 379 a 380 ods. 1 C.s.p. v napadnutom rozsahu t.j. v celom rozsahu, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený podľa § 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne ani žalovaného 1./ nie je dôvodné.

7. V predmetnej veci sa žalobkyňa domáhala aby súd zaviazal žalovaných 1./,2./,3./ spoločne a nerozdielne zaplatiť sumu 5.000,-€ s príslušenstvom titulom bezdôvodného obohatenia v zmysle § 451 Občianskeho zákonníka, keďže preddavok na kúpnu cenu nehnuteľností ňou zaplatený v zmysle Dohody o rezervácii nehnuteľností, nie je možné v zmysle § 580 Občianskeho zákonníka započítať so žalovaným 1./ uplatneným záväzkom na zmluvnú pokutu podľa § 544 a nasl. Občianskeho zákonníka. Predmetom odvolacieho konania je vyhovujúci výrok, ktorým súdu prvej inštancie zaviazal žalovaného 1./ k povinnosti vydať bezdôvodné obohatenie s príslušenstvom (výrok I.), výrok, ktorým bola žaloba voči žalovanému 3./ zamietnutá (výrok VI.) a závislé výroky o náhrade trov konania (výrok III., V., VII.).

8. Podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

8.1. Podľa § 456 Občianskeho zákonníka, predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

8.2. Civilný sporový poriadok v ustanovení § 387 ods. 2 dáva odvolaciemu súdu možnosť, v prípade, že sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia sa v odôvodnení obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. V preskúmvanej veci rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdneho rozhodnutia v zmysle § 220 C.s.p.; v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania a stanoviská strán sporu k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania riadne zhodnotil, dôsledne rozviedol ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých jednotlivých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Súd prvej inštancie citoval ustanovenia Občianskeho zákonníka, zákona č. 182/1993 Z.z., Dohody o rezervácii nehnuteľností ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Podrobne odôvodnil (pozri odsek 27. až 29. odôvodnenia napadnutého rozsudku) ako dospel k záveru, že Dohoda o rezervácii nehnuteľností je absolútne neplatným právnym úkonom. Rovnako primerane vysvetlil čo sa týka výrokov I., VI. (pozri odsek 29. až 31. odôvodnenia napadnutého rozsudku) ako dospel k záveru o pasívnej vecnej legitímácii žalovaného 1./, v prospech ktorého bol preddavok na kúpnu cenu nehnuteľnosti žalobkyňou poukázaný a prečo žalobu voči žalovanému 3./ pre nedostatok jeho pasívnej vecnej legitímácie zamietol. Odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku dalo odpoveď na skutkovo a právne relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, na ktoré odôvodnenie poukazuje aj odvolací súd a s ktorým sa s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 C.s.p. v celom rozsahu stotožňuje.

10. Žalobkyňa v odvolaní nesúhlasila so záverom súdu prvej inštancie o pasívnej legitímácii len žalovaného 1./ a nie aj žalovaného 3./.

10.1. Žalovaný 1./ v odvolaní zotrval na námietke o nedostatku svojej pasívnej legitímácii (pozri odsek 4.1.).

11. Ak bezdôvodné obohatenie spočíva v plnení na základe neplatnej zmluvy, sú vo vzájomnom vzťahu iba účastníci takejto zmluvy; to platí bez ohľadu nato, či sa v súvislosti s plnením neplatnej zmluvy obohatí aj niekto iný alebo či v súvislosti s plnením z tejto zmluvy došlo k bezdôvodnému obohateniu aj na úkor iného. Žiadna tretia osoba nemôže byť zaviazaná na vydanie plnenia, ktoré si účastníci poskytli na základe neplatnej zmluvy, pretože ako neúčastník neplatného právneho úkonu z neho ani nemohla žiadne plnenie získať. Vecná legitímácia či už aktívna alebo pasívna je daná iba na strane účastníkov zmluvy (pozri napr. rozhodnutie NS ČR sp. zn. 33Odo/351/2004). V danom prípade bezdôvodné obohatenie spočíva v plnení na základe neplatnej Dohody o rezervácii nehnuteľností uzavretej medzi záujemcom - žalobkyňou a predávajúcim - žalovaným 1./ a preto iba on je v konaní pasívne legitímovaným subjektom na vydanie bezdôvodného obohatenia. Z čl. II bod 1 Dohody o rezervácii jednoznačne vyplýva, že preddavok na kúpnu cenu nehnuteľností záujemca (žalobkyňa) zaplatila predávajúcemu (žalovanému 1./) ako účastníkovi zmluvy-Dohody o rezervácii. Súd prvej inštancie primerane vysvetlil (pozri odsek 30. odôvodnenia napadnutého rozsudku) prečo nerozhodol o vzájomnej reštitučnej povinnosti žalobkyne, keďže došlo k plneniu iba jednou stranou neplatnej zmluvy a preto nemožno ustanovenie § 457 Občianskeho zákonníka použiť, záverom ktorým nie je čo vytknúť.

11.1. Naviac, Občiansky zákonník medzi ustanoveniami o bezdôvodnom obohatení neobsahuje ustanovenia obdobné § 438 ods. 1 Občianskeho zákonníka o solidárnej povinnosti viacerých osôb. Vychádza sa tak zásadne z toho, že nemožno uložiť solidárnu povinnosť k vydaniu bezdôvodného obohatenia, pokiaľ solidarita nevyplýva priamo z iného ustanovenia zákona čo nie je daný prípad (pozri R 26/1975, s. 174, R 1/1979 s.22., rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Cdo/246/2020, rozhodnutie KS Bratislava sp. zn. 2Cob/131/2019, 9Co/190/2018). Z uvedených dôvodov námietky žalobkyne a žalovaného 1./ týkajúce sa pasívnej legitímácie žalovaného 1./ resp. žalovaného 3./ nemožno považovať za dôvodné.

12. Ďalšími námietkami žalobkyne a žalovaného 1./ uvedenými v odvolaní sa odvolací súd opätovne nezoberal keď tieto ale nie sú spôsobilé priviesť iné právne hodnotenie stavu veci, sú v rovine úvah bez podloženia relevantných dôkazov a nie sú spôsobilé spochybníť správnosť záverov rozsudku súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích dôvodov výslovne v ňom uvedených. Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach konštantne pripomína a odvolací súd sa s týmto v plnej miere stotožňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo strán konania na spravodlivé súdne konanie (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, IV. ÚS 112/05). Ani v odvolacom konaní neboli zistené také nové rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu, alebo by spochybnili správnosť právnych záverov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie. V konaní nevyplnuli najavo ani také vady konania, ktoré by mali za následok vecnú nesprávnosť rozhodnutia. Samotná skutočnosť, že žalobkyňa a žalovaný 1./ sa nestotožňujú s právnymi závermi súdu prvej inštancie, nemôže viesť k záveru o ich zjavnej

neodôvodnenosti a neznamená ani oprávnenie odvolacieho súdu nahradiť správne právne názory súdu prvej inštancie jeho vlastnými, len preto, že nezodpovedajú predstavám žalovaného o tom, ako má súd vo veci rozhodnúť, keď súd prvej inštancie sa neodchytil príslušných ustanovení Civilného sporového poriadku, Občianskeho zákonníka ani nepoprel ich účel a význam, keď dospel k záveru že žaloba žalobkyne je dôvodná len voči žalovanému 1./ z dôvodov uvedených vyššie.

13. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach týkajúcich sa vyhovujúceho a zamietajúceho výroku (výrok I., VI.) v zmysle § 387 ods. 1,2 C.s.p. ako vecne správny potvrdil vrátane závislých výrokoch o náhrade trov konania (výrok III., V., VII.).

14. V prípade výrokov III., VII. súd prvej inštancie správne aplikoval vzhľadom na vyššie uvedené závery o pasívnej legitímácii žalovaného 1./ a nedostatku pasívnej legitímácie žalovaného 3./ pri rozhodovaní o náhrade trov konania ustanovenie § 255 ods. 1 C.s.p.. Vzhľadom na celkový úspech žalobkyne v konaní voči žalovanému 1./ jej priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu a rovnako správne priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu žalovanému 3./ vzhľadom na jeho celkový úspech vo vzťahu k žalobkyňi.

14.1. Čo sa týka výroku V. súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobkyňa zavinila zastavenie konania voči žalovanému 2./ v zmysle § 256 ods. 1 C.s.p. a preto má žalovaný 2./ voči nej nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Žalobkyňa s uvedeným záverom súdu prvej inštancie nesúhlasila (pozri odsek 3.1.).

14.1.1. Pojem „procesné zavinenie“, použitý v ustanovení § 256 C.s.p., sa posudzuje výlučne z procesného hľadiska. Zásada zodpovednosti za zavinenie je inštitútom procesného práva, a preto rozhodujúcimi skutočnosťami na posúdenie tejto zodpovednosti sú tie, ktoré vznikli po začatí konania. Zavinenie však nie je možné interpretovať v doslovnom jazykovom zmysle, ale vo vzťahu príčinnej súvislosti, v ktorom príčinou je správanie sa strany sporu (teda aj jej prejav vôle spočívajúci napr. v späťvzatí žaloby) a dôsledkom je vznik trov protistrany. Žalobkyňa sa domáhala aby súd zaviazal žalovaných 1./,2./,3./ spoločne a nerozdielne zaplatiť sumu 5.000,-€ s príslušenstvom titulom bezdôvodného obohatenia. Dňa 8.5.2024, bolo súdu doručené podanie označené ako Vyjadrenie žalobkyne v merite veci (č.l. 61), ktorého súčasťou bolo aj späťvzatie žaloby voči žalovanému 2./ V nadväznosti na vyššie uvedené právne východiská sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s právnym posúdením nároku na náhradu trov konania zo strany súdu prvej inštancie, ktorý v posudzovanej veci vychádzal zo simplexnej procesnej situácie založenej na späťvzatí žaloby z dôvodu, ktorý spočíval výlučne na strane žalobkyne. Procesnú zodpovednosť za zavinenie na zastavení konania treba pričítať žalobkyňi a to práve z dôvodu dispozičného úkonu späťvzatia žaloby voči žalovanému 2./, ktoré späťvzatie v tejto súvislosti nebolo v konaní vyvolané žalovaným 2./ Späťvzatie žaloby žalobkyňou voči žalovanému 2./ nebolo následkom jeho správania sa, ale bolo následkom jeho nedostatku pasívnej legitímácie a preto ho nemožno hodnotiť ako procesné zavinenie žalovaného 2./ na potrebe späťvzatia predmetnej žaloby a následného zastavenia sporového konania. Žalovaný 2./ žiadnym spôsobom po začatí konania nekonal v súlade so žalobnou požiadavkou a nevyvolal tak následok v podobe späťvzatia žaloby, ktoré späťvzatie je v príčinnej súvislosti nie so správaním žalovaného 3./ ale nedostatkom jeho pasívnej legitímácie.

15. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p.. Nakoľko odvolací súd odvolaniu žalovaného 1./ vo vzťahu žalobkyňi nevyhovel a napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil (výrok I., III.) mala žalobkyňa vo vzťahu k žalovanému 1./ v odvolacom konaní plný úspech a vznikol jej voči žalovanému 1./ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

15.1. Odvolací súd ale nevyhovel odvolaniu žalobkyne a napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vo vzťahu k žalovaným 2./,3./ (výrok V., VI., VII.) potvrdil. Žalovaní 2./,3./ mali teda v odvolacom konaní plný úspech a vznikol im voči žalobkyňi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Civilný sporový poriadok výslovne nerieši situáciu ak strana, ktorá na základe procesných ustanovení má nárok na náhradu trov konania, o náhradu trov zjavne neprejavila záujem, bola v konaní pasívna a podľa obsahu spisu jej v odvolacom konaní ani žiadne trovy nevznikli. Na daný prípad nie sú k dispozícii ani analogicky použiteľné ustanovenia Civilného sporového poriadku alebo iného zákona (analogia legis alebo iuris). Ak si strana náhradu trov konania neuplatní, ani jej podľa obsahu spisu v konaní žiadne nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov Civilného sporového poriadku, zakotvujúcim procesnú ekonómiu, rozhodnúť priamo tak, že sa jej nárok na náhradu trov konania nepriznáva. (Pozri Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2018 sp. zn. 7 Cdo 14/2018). Z obsahu vyplýva, že žalovaným 2./,3./ v odvolacom konaní trovy nevznikli, rozhodol odvolací súd tak, že žalovaní 2./,3./

nemajú voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania. O výške náhrady trov konania žalovaných 2./3./ v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. nebude potrebné súdom prvej inštancie rozhodnúť samostatným uznesením

16. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 10 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods. 1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého inštancie,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého inštancie,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého inštancie (§ 429 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).